

Thầy Giáo! Sao Thầy Lại Là Chồng Của Em

Contents

Thầy Giáo! Sao Thầy Lại Là Chồng Của Em	1
1. Chương 1 - 2	1
2. Chương 3 - 4	3
3. Chương 5 - 6	5
4. Chương 7	8
5. Chương 8	11
6. Chương 9	13
7. Chương 10	15
8. Chương 11	17
9. Chương 12	19
10. Chương 13 - Lầm Lỡ	21
11. Chương 14 - 15	22
12. Chương 16 - Phiên Ngoại	25

Thầy Giáo! Sao Thầy Lại Là Chồng Của Em

Giới thiệu

Đọc truyện Thầy Giáo! Sao Thầy Lại Là Chồng Của Em của tác giả Hàn Lãnh Tuyết là câu truyện teen hay nhất xoay

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-sao-thay-lai-la-chong-cua-em>

1. Chương 1 - 2

Chương 1 :

- ba mẹ, con không lấy chồng đâu. Nó hét lớn, tâm trạng nó đang rất gay gắt.
 - con có đồng ý hay không thì ba ngày sau con cũng phải lấy chồng thôi. Mẹ nó nói thái độ vẫn rất bình tĩnh.
 - nhất định không. Nó hét lên rồi chạy thẳng lên phòng nó, nó khóc suốt cho đến đêm trước ngày cưới nó quyết định, một quyết định vô cùng quan trọng đó là “đào hôn”.
- Tối đó nó chuẩn bị sẵn sàng kế hoạch và bắt đầu leo từ tầng hai xuống (t/g’: không cần thận là đi đường hàng không đó em) thế nhưng con bực dè nhà nó bị mù (thảm), nó lại không gọi được và tất nhiên con bực cần um lên và nó bị tống trở lại phòng.
- Ba ngày sau :
- cô dâu ra rồi. Mẹ nó hét lớn.

- cháu chào các ông bà, các bác các chú, ơ em chào thầy sao thầy lại ở đây. Nó chào một vòng rồi chào thầy nó vô cùng tự nhiên.

- con, đây chính là Hoàng Quân, chồng của con. Ba nó nói chỉ về anh.

- dạ ai.... nó ngơ ngác rồi nhìn thẳng vào anh năm giây sau : RẦM. Nó đổ thẳng xuống sàn.

- Hoài Phương, sao không em. Anh đỡ nó rồi hỏi.

- dạ không, à mình đi thôi. Nó nói rồi lên xe hoa về nhà chồng và nghĩ : “thầy giáo! sao thầy lại là chồng của em vậy”.

Tại nhà anh :

- cô dâu chú rể về rồi kìa. Mẹ anh hét lên mọi người vội vã ra đón họ.

- ba, mẹ. Anh lạnh lùng nói.

- vào nhanh đi 2 con. Ba anh nói.

- vâng. Nó nói nhẹ rồi cùng anh bước vào.

- 2 con thắp hương rồi đi tiếp khách đi nha. Mẹ anh nói.

- dạ. Anh và nó đồng thanh và sau đó họ thắp hương rồi tiếp khách, đến tối nó chạy đi tìm anh vì: chú rể đã mất tích. Kết quả nó thấy anh đang ngủ cạnh : “nhà của mimi” nó thấy vậy hét lớn nhưng quên không chỉnh loa và quên không chỉnh cách gọi : THẦY OI!!!! DẬY.....ẬY...Y. làm cả nhà xịu ngắt ngửa.

Chú thích “nhà của mimi”: mimi là chú chó cảnh đáng yêu của nhà anh, nhà của nó nằm cách mao xí cũ khoảng 5-7m và anh nằm giữa khoảng đó.

- con gái, con gọi khê chớ mà con gọi Quân là gì vậy con. Mẹ Lam (tên mẹ anh) nói khê với nó.

- dạ con gọi gì đâu, ak con gọi chồng ơ dậy mà hì hì. Nó cười hì hì nói lại nhưng thật ra nó ngại lắm chứ bộ.

- đâu có ta vừa thấy con gọi là.... chưa để bà Lam nói hết nó đã nhanh miệng đáp lại:

- đâu con gọi gì đâu mẹ thui con dìu Hoàng Quân vào nhà nha, bye mẹ iu. Nó nói nhanh rồi nói là dìu nhưng được 1 đoạn thì lòi anh vào nhà.

Phòng tân hôn.

- Ngọc Anh ơ anh ôm em nhé, anh nhớ em lắm đó. Anh lướt lướt cứ lòi nó lại để ôm nó.

- anh làm gì vậy hả. Nó ra sức đẩy anh ra và: aaaaaaa thầy ơ nhẹ thui, á thầy ui đâu em aaaa.

- từ từ để anh, ngoan nào Ngọc Anh anh sẽ nhẹ tay mà. Anh như đã tỉnh hơn, nhẹ nhàng an ủi nó, nhưng dường như anh vẫn luôn gọi nó là Ngọc Anh thì phải, vậy Ngọc Anh là ai vậy?.

- á á haha được rồi haha. Nó nhảy tưng tưng như con khỉ thì bị anh kéo tay lòi lên giường: xong rồi, Ngọc Anh, anh muốn ôm em ngủ. Cứ thế anh kéo nó cho nó rúc vào lòng anh và ngủ thiếp đi, nó thầm nhủ: thầy ơ em không phải Ngọc Anh.

Ở bên ngoài một biệt đội mờ ám là ba mẹ anh, chị 2 anh, anh 2 nó và bác quản gia đang nghe lén anh và nó và “ờ hớ” họ đang nghĩ là anh và nó đang (gia đình này thật là mờ ám đó ak nha, ak quên giới thiệu chút:

Lưu Ngọc Diệu Lam- mẹ chồng nó, mẹ anh

Tính tình: hiền lành hòa nhã và có tâm hồn đen tối (theo ý là luôn nghĩ hắc và nó.... mỗi khi họ gặp nạn trong phòng)

Triệu Vũ Hoàng Minh - cha chồng nó,cha anh

Tính tình: hơi nghiêm nghị nhưng tâm hồn đen tối vẫn đang phát triển đều đều.

Triệu Hoàng Mỹ Vân – chị gái anh, chị chồng nó.

Tính tình: kiêu sa pha chút lạnh lùng, có phần giống anh về khoản tính cách nhưng thật ra cũng rất hòa nhã hiền lành.

Hoàng Minh Tuấn Phong – caca nó, anh vợ anh

Tính tình: chỉ 2 từ mà thui: lạnh lùng (thế mà cũng nhảy vô nhà người ta coi kịch)

Giải đáp 1 chút về người anh vừa kêu:

Triệu Tường Ngọc Anh, tính ra là em của anh nhưng vì từ nhỏ đã bị mất tích và vô tình được Tường gia nhận nuôi và cũng vô tình hơn là anh và cô yêu nhau, và khi sự thật được hé lộ, anh vẫn chưa thể tiếp nhận được nó thì lại phải đau khổ rời xa mãi mãi người em gái và là người yêu của anh trong 1 vụ tai nạn xe, từ đó anh trở lên lạnh lùng và gần như vô cảm, anh lấy nó là vì lo cho ba mẹ và cũng chỉ thế mà thôi.

2. Chương 3 - 4

Sáng hôm sau:

- xin lỗi hôm qua tôi tưởng em là..... anh xin lỗi nó, sắc mặt mặc dù lạnh lẽo nhưng chứa trong ánh mắt là 1 tâm hồn tổn thương nặng nề.
- tưởng em là Ngọc Anh? Nó hấn mặt lại hỏi.
- không phải chuyện của em. Anh lạnh lùng nói rồi sách cặp đi (thầy giáo mà) nó thì đơ ra 1 lúc rồi cũng nhảy lên chạy theo anh: Hoàng Quân, đợi. Nó chạy theo hét lên làm anh hơi giật mình, anh quay lại: em gọi tôi là gì?
- mẹ anh nhìn đó. Nó khoắc tay anh kéo họ nói: đi thôi.

Cổng trường:

- ủa, thầy Quân kia đẹp trai quá hà,ôi. Một số nữ sinh hét lên đại loại là như câu vừa hỏi.
- ủa, chả nhẽ vợ thầy là cô Hoàng tiểu thư đó sao. 1 nữ sinh nói.
- đi nhanh kia thầy, em vô lớp trước đây. Nó nhắc nhở anh rồi tung tăng nhào vào lớp:
- Hoài Phương ak. 1 cô gái mặt ả nhìn thì cũng bình thường ngoa ngoắt nói.
- gì vậy Eun Joong. Nó nhăn mặt hỏi.
- t bảo m gọi tao là An Nhi mà, quên rồi ak. Ắ ta nhăn nhó nói.
- biết rồi, AN NHI. Nó cố nhấn mạnh cái tên kỳ kỳ lại hay hay này.
- thế chứ. Nhi khoắc tay nó rất thân.
- hi. Nó cười nhẹ nhàng thì bỗng nhiên:
- ay da 2 em nhìn xinh dữ, ở trường nè hả. 2 tên mặt mày bặm trợn đến nói.
- hư. Nó và Nhi cùng tỏ vẻ khinh khỉnh, bỗng nhiên có bàn tay vuốt má nó, thuận tay nó tát cho hắn ta 1 nhát, cay cú quá hắn kêu người ra bao vây 2 đứa nó.
- cút hết đi. Giọng nói lạnh lùng vang lên làm vài tên lạnh gáy.
- mi là ai vậy, với lại ta đánh họ liên quan gì đến người. Tên đó cao giọng hỏi.
- liên quan, tất nhiên, cô ấy là VỢ ta. Anh chỉ về nó và nhấn mạnh chữ “vợ” sau đó thẳng đầu xô lập tức nằm đo đất, bọn đàn em đều tản ra chạy sạch, anh cúi xuống nói nhỏ với tên đang đo đất kia: muốn động đến đại ca của Sudden Death dễ vậy sao hả. Ngay lập tức tên đó co giò chạy té khói.

Sudden Death: “cái chết đột ngột” hay “cái chết bất ngờ” (đặt bừa ý mà) là 1 bang hội có tiếng, luôn hộ thuẫn cho ngôi trường này, nhắc đến nó không ai không hoảng sợ ánh mắt lạnh lùng chết chóc của hai vị

đại ca: Kenny và Shinni (Tuấn Phong và Hoàng Quân đó) đúng như tên, bang hội có thể trao cho bất cứ ai “Sudden Death-cái chết bất ngờ”.

Jang Eun Joong (Hoàng Ngọc An Nhi): bạn thân của nó, là người Hàn, khi lấy tên thì theo họ nó, xinh bình thường nhưng rất dễ thương.

- bọn em rất cảm ơn thầy. Nhi cúi đầu nói.

- không có gì hai em vào lớp đi. Anh cười lạnh rồi quay bước đi, còn nó là người ở lại mà cười đến nỗi ngoác cái mồm ra và nghĩ: haha, thầy giáo nói mình là vợ anh ý.

- m làm gì mà cười như điên vậy Hoài Phương? Nhi nhìn nó nói rồi chép miệng chép chép

- t không sao, vào lớp đi m. Nó cười ngượng ngịu rồi nhanh chóng lôi nhi vào lớp.

Giờ ra chơi:

- Hoài Phương, đi cùng t, t có chuyện muốn hỏi. Nhi nói rồi kéo nó.

- chuyện chi vậy mày. Nó cố gắng thoát tay mình khỏi Nhi.

- đi rồi biết. Nói rồi Nhi lôi thẳng nó đi ra sân sau mà không biết này giờ có 2 cô ả đang theo rồi mình.

Sân sau:

- Phương, mày với thầy giáo là sao? Nhi làm vẻ mặt nghiêm trọng hỏi nó.

- ukm thì t với thầy ý là là..... chưa để nó nói hết câu đã có tiếng nói ngoa ngoắt vọng ra và tiếng bước chân tiến gần đến chỗ bọn nó:

- ô, chào hai vị cô nương. Tiếng nói này là của Kỳ Hoa, con gái hiệu trưởng.

- chị hai ah, có mắt công chào như vậy không. Nói rồi Kỳ Mai, em gái Kỳ Hoa quay qua bọn nó:

- hai con nhỏ khốn nạn này, mi với thầy Quân là gì hả? ả Mai trừng mắt nói.

- là cái nhà ngươi ý. Nhi trừng mắt quát lại.

- cầm cái mồm thúi của mi lại đi. ả Mai tức giận quát lên.

- người mới là người phải ngậm cái mồm thúi của ngươi lại đó, đừng để nước *** bò trong mồm ngươi làm bẩn bọn ta. Nãy giờ nó im lặng cho mọi người lên tiếng còn giờ đây nó lên tiếng thì lại rất yên lặng.

- chị hai. Đấu mắt một hồi thì ả Mai quay qua Hoa.

- lên đi bọn mày. Sau lời Hoa nói thì có 4 đứa mắt xanh mỏ đỏ nhảy lên bao vây quanh bọn nó, chất....chất. hai cái tát liên tiếp giáng xuống hai khuôn mặt của nó và Nhi, là Hoa, họ không ngờ sự yên lặng của ả thật ra là che dấu một khuôn mặt ác quỷ đáng sợ, sau đó hai ả cùng đàn em nhảy vào đánh bọn nó, nó biết rằng lần này anh sẽ chẳng vô tình xuất hiện nữa, bỗng nhiên nó vùng dậy, đẩy ngã mấy ả rồi kéo Nhi chạy, được 1 đoạn thấy tình hình không ổn nó quay qua Nhi:

- Eun Joong chạy đi, đi tìm anh t, nhanh. Nó hét lên đẩy Nhi đi, có vài ả đuổi theo Nhi còn bọn còn lại đưa nó trối vào cột ở dãy lớp bỏ hoang, đánh và hỏi những câu đại loại như: mày là gì của thầy Triệu hay mày làm cách nào để quyến rũ thầy ấy hả? ...vv...vv...

Còn bên anh nó và anh thì:

- cậu thấy em anh thế nào? Anh nó hỏi.

- bình thường thôi. Anh nhún vai.

- nè đừng thương gì hết, nhớ phải yêu thương chăm sóc nó đàng hoàng nhá, đừng..... chưa nói hết câu Nhi đã đập tung cánh cửa phòng họ ra:

- Kenny, em..... đang nói thì lại 1 lần nữa bị cắt ngang.

- để anh nói hết đã ak đúng rồi là đừng để Jenny..... anh nó nói với Nhi rồi quay qua nói tiếp với anh ai dè, mấy người này thích và quá thích cắt ngang luôn:

- đủ rồi Kenny, Phương đang bị người ta vây đánh ở sân sau đó. Nhi hét lên làm hai người họ sững sờ.

- sân sau ư? Anh bình tĩnh lại nhanh hơn, nhanh chóng hỏi Nhi.

- sao hai đứa lại ra sân sau hả. Kenny (từ nay gọi vậy lun) tức giận quát rồi co giò chạy ra sân sau, anh và Nhi cũng chạy theo.

Sân sau:

- dừng tay lại. Kenny chạy đến và thấy nó đang chuẩn bị ăn tát, anh hét lên và chạy lại đẩy tay Mai ra làm ả ngã nhào:

- Kenny. Hoa sững sờ và dường như cũng rất sợ khi thấy Kenny, có lẽ cô ta biết anh nó là ai.

- chị hai, sao vậy? Kenny là ai? Mai quay qua Hoa thắc mắc, Hoa nói thầm gì đó làm Mai sợ sệt lùi vài bước ánh mắt vô hồn nhìn Kenny bỗng lúc đó thì:

- anh..... chỉ kịp có vậy rồi nó ngất xỉu và vừa đúng khi anh và Nhi chạy đến.

- Jenny, Jenny, em sao vậy, đưa...đưa vào phòng y tế nhanh lên Shinni, Eun Joong, SHINNI, EUN JOONG. Anh hét lên hoảng hốt khi thấy Nhi và anh vẫn chưa hoàn hồn.

- em biết rồi. Anh và Nhi đồng thanh nói rồi ra cởi trói cho nó và đưa nó đến phòng y tế.

- bọn mày tính thế nào hả? Anh hơi gần giọng hỏi.

- tôi ghét ả ta đến gần thầy giáo. Mai nói.

- hự, vợ của Shinni, em gái Kenny này mà cũng dám đánh sao? HẢ. Anh hét lên tức giận.

- vợ thầy Quân sao, em gái anh, vậy là, là sao? Hoa ấp a ấp úng nói.

- là mấy người muốn có 1 Sudden Death. Kenny gần giọng quát lên, lạnh lùng nhìn bọn họ, lúc này do quá sợ nên bọn đàn em đã chạy hết, anh mặc dù tức giận nhưng anh vẫn tin Hoa không phải người xấu, dù gì họ cũng từng yêu, anh gần giọng quát: CỨT. Sau đó hai người liền đi, Hoa quay lại nhìn anh, rồi cũng quay bước đi, anh nhìn theo Hoa đến lúc cô khuất bóng sau đó cũng chạy vội đến phòng y tế.

Phạm Kỳ Hoa: con gái Hiệu trưởng kiêm chủ tịch của Phạm Kỳ, tính tình thì dịu dàng, thùy mị, người yêu cũ của Kenny.

Phạm Kỳ Mai: em gái Hoa, tính tình ác độc rất yêu anh.

Thật ra thì Kỳ Hoa người này không xấu, chỉ là vì quá yêu Kenny và yêu đến mù quáng thôi.

3. Chương 5 - 6

Phòng y tế:

- ukm. Nó tỉnh lại và vươn vai 1 cái, bỗng thấy toàn thân nhức nhối và khi nó mở mắt ra thì đập vào mắt nó là một bản mặt “đập chai vỡ thùng” như “chai Hàn cuộc” nha, nó căng mắt ra thèm thuồng ngắm nhìn khuôn mặt ấy thì tiếng nói lạnh lùng vang lên: em nhìn đủ chưa, lau nước miếng đi. OMG có lẽ giờ này nó muốn tự chôn sống mình, bất giác nó đưa tay quyết miếng, ay da đúng là có tật mới giết mình mà thật ra nó có chảy nước miếng đâu chứ, từ nãy đến giờ anh nhìn hành động của nó bất giác nở nụ cười nhẹ nhàng và nghĩ: cô bé này sao lại ngốc vậy chứ.

- JENNY. Một tiếng hét man rợ vang lên làm nó, anh và Nhi thót tim.

- em chưa bị họ đánh chết thì cũng phải bị anh làm cho đi thăm tòa nhà cao cao xinh xinh màu trắng trắng tên là bệnh viện rùi đó. Nó bắt mồm nói.

- anh lo cho em mà, em có sao không, có bị thương nặng không, bị ở đâu nói cho anh biết có cần..... Kenny tuân một tràng.

- IMMMMMMMM. Một tiếng hét nữa vang lên hoành tráng luôn đó chính là của nó.

- anh nói vừa thui, Hoài Phương còn mệt. Anh thấy biểu hiện man rợ của nó (nghe man rợ như đang coi phim ma vậy) thì liền ra chiêu ngăn chặn.

- mọi người coi em là thứ gì vậy hả. Nhi kêu lên vì từ nãy tới giờ họ đều phớt lờ nhỏ.

- con người. Ba tiếng nói đồng thanh vang lên, rồi họ nhìn nhau cười, nó cũng nhìn anh thâm nghĩ: thầy giáo em thấy thầy cười rồi.

Chiều:

- ba mẹ chúng con về rồi. Anh vừa bước vào nhà rồi chào.

- hi ba mẹ iu, con dâu của ba mẹ zè rùi nè. Nó tung tăng nhảy zô chào ba mẹ chồng iu dẫu.

- con bé này, ngồi xuống đây ba mẹ có chuyện muốn nói với 2 đứa này. Mẹ Vân ôn tồn nói.

- dạ. Anh và nó đồng thanh rồi ngồi xuống nghe.

- ba mẹ quyết định như vậy không biết hai con có chịu không, cho nên các con phải hứa với ta là không được phản đối. Ba Minh nói.

- dạ con hứa mà, hi. Nó cười tươi rồi quay qua nhìn anh ý bảo là: hứa đi thầy.

- thôi được vk con cũng lấy về như ba mẹ bảo rồi, giờ còn gì mệt hơn chứ. Anh lạnh lùng nói trong khi nãy giờ im phăng phắc nhìn nó.

- ưkm vậy hai con hứa rồi đó. Mẹ Vân hỏi lại cho chắc chắn.

- dạ. Anh và nó đồng thanh khẳng định.

- ngày mai hai con sẽ đi tuần trăng mật, và nếu về mà Phương chưa có thai thì hai con sẽ không được vào nhà nữa nghe chưa. Nhân lúc anh đang chăm chú vào điện thoại ba Minh tuân 1 tràng.

- con biết rồi. Dường như anh để ngoài tai câu nói của ba mình ậm ừ cho qua.

- dạ, tưởng gì chứ tuần trăng mật với sinh con thui mà....á, tuần trăng mật sao, lại sinh con, RẦM. Nó nghe xong xúc động té ngã, nhưng ghế nhà này là ghế tựa nên nó không bán đầu cho nền nhà mà bán chân cho trần nhà, nó quay qua anh nhìn ông “thầy chồng” vẫn chăm chú vào cái điện thoại rùi véo nhẹ và nhích lại gần nói thầm vào tai anh, sau đó 1 tiếng động kinh hoành vang lên: RẦM. Và chính thức ông “thầy chồng” của nó đã bán đầu cho nền nhà và bán chân cho trần nhà.

- ba mẹ à con không đồng ý. Anh bất mãn nói.

- không cũng phải chịu. Mẹ Vân gằn giọng bực bội làm nó hoảng dâm ra: thôi con...con đồng ý hihi, mà mẹ ơi.... nó gãi gãi đầu.

- gì vậy. Bà Lam nói.

- lần sau đổi, đổi cái ghế có tựa cho Hoàng Quân nhé, hi. Nó nói song liền ăn trọn 1 ánh mắt sắc lạnh của anh: ba mẹ con lên phòng. Nó nói rồi phất tay.

- em đứng lại cho tôi. Anh gờ nhẹ rồi chạy theo nó lên phòng.

Phòng nó:

- bây giờ em tính thế nào, đáng nhẽ ra em không nên đồng ý chứ. Anh tức giận nói.

- em cũng muốn hỏi thầy đây, thôi vậy, đi rùi tính. Nó ỉu xìu đáp.

- gọi anh Kenny đi, mình cùng đi rồi tính kế. Anh nói.

- ưkm để em gọi. Nó nói rồi quay qua cầm chiếc điện thoại gọi cho Kenny.

- a lô hai hả?

[ưkm chi vậy Jenny?]

- đi chơi với em nghe.

[hả, chơi gì? ở đâu? bao lâu?]

- là Hàn Quốc đó, đi nha anh, 1 tuần thôi.

[ừm bao giờ đi]

- vài ngày nữa, mà chắc là ngày kia thôi hà.

[ừm]

- thầy ơi ok. Nó nhí nhanh nói còn giờ tay làm ký hiệu.

- vậy ngủ. Anh đắp cút lún rồi lên giường, nó cũng leo theo và nói:

- thầy, em ôm thầy được không?

- hả. Nó nói 1 câu làm ông “thầy chồng” của nó không há mồm không được.

- hi, tại ở nhà em quen ôm gấu bông rồi hihi. Nó ngay thơ cười tươi rói.

- ok. Anh nói làm nó cười híp mắt nhưng ai dè anh đứng lên ra mở tủ lôi ra 1 chú gấu lớn bằng người ném qua cho nó và nói: vậy ôm gấu bông đi, nó cau mày ném con gấu ra ôm chặt anh và nói:

- ừ thêm con gấu 0 độ ý, em muốn con gấu thân nhiệt 37,5 độ hà.

- hầy dà. Anh thở nhẹ rồi cũng nhắm mắt lại cố ngủ thôi

Sáng hôm sau tại trường nó:

- Eun Joong ak, đi cùng t đi. Nó đang làm 1 công việc hết sức là cao cả nha đó là nịnh con bạn thân đi chơi cùng.

- NO NO NO, tuần trăng mật của bọn mày t theo làm chi cho vướng hả. Nhi nhất quyết phải tay không đi.

- này đây chỉ là đi chơi thôi chứ t có bôi mặt lên mặt trăng đầu mà trăng với mặt hả. Nó bực bội nhìn nhỏ bạn thân của mình.

- uk thì đi chơi vậy m không đi cũng được mà. Nhi nói.

- huhu nhưng t lỡ hứa với mẹ chồng là phải đi lại còn nếu sau chuyển nè không có con thì đi luôn khỏi về nhà hà. Nó mếu máo.

- ui giời, tưởng gì chứ sinh con thì hai đứa sinh là được rồi. Trả lời bằng thật nhưng lại đang nhòm 1 anh chàng đi phía xa xa.

- cái gì là được, là sinh con, SINH CON ĐÓ. Nó hét vào mặt Nhi. - sinh.... hả sinh con. Nhi tròn mắt và thông báo cô bé An Nhi hay Eun Joong nhà ta chính thức té lao đầu xuống cầu thang: Á Á Á. Và sau đó thật may là Nhi tiểu muội không hề “bán đầu cho cầu thang bán chân cho trời rồi đi nghỉ ngơi tại bệnh viện khoa não bộ vì anh Kenny đẹp trai vừa đi đến nẩy sinh tinh thần trượng nghĩa và sự hy sinh vô cùng cao cả đã không ngại khó khăn gian khổ dơ chân lên đỡ đầu bé Nhi cho bé khỏi đầu đâm xuống đất (t/g’: òa anh hùng quá, anh hùng đến nỗi dơ được hẳn 1 cái chân lên trong khi anh vừa leo được 11 bậc thang tính là 11 lần dơ chân lên. Òa cao cả gồm hy sinh gồm khó khăn gian khổ gồm nhí hơ hơ).

- đứng lên đi. Kenny kéo Nhi đứng dậy.

- cảm ơn anh, Kenny. Nhi đứng dậy phúi người rồi lên chỗ nó đang đứng nhìn con bạn mình ngã mà cười khúc khích.

- cười cái con khỉ gió cộng khỉ đột xen khỉ đầu chó lẫn khỉ mông đỏ nhà m ý. Nhi bực tức nói.

- haha, nhà t đầu nuôi lắm khi vậy mà hahaha. Nó ôm bụng khúc khích cười nhưng rồi nhìn con bạn trừng mắt nó lại thui: thế đi không hả. Nó nín cười nói.

- m xui lắm, không đi m còn ám t hoài. Nhi nói.

- vậy đi rùi ha. Nó hỏi lại.

- ukm. Nhi nói, nó nhìn mặt con bạn nghĩ đến chuyện vừa rồi, nó lại ôm bụng cười: haha nhìn mà buồn cười lắm á. Nó cứ cười để con bạn mình khỏi đầu bay mù mịt còn ông anh 2 thì hàng ngàn dấu hỏi chấm quay ở đầu vì ông này hiểu cái quái gì đâu, lại đang tưởng em gái mình bị điên nặng ý chứ.

Ngày hôm sau:

- ba mẹ con đi. Anh nói rồi kéo hành lý ra xe, còn nó cũng bước theo sau, trước khi đi, nó còn quay lại hôn vào má ba mẹ chồng rùi: chào tạm biệt ba mẹ iu của con nha. Khi hai người họ đi bà Vân mới quay qua ông Minh nói: hày dà, con bé giống Ngọc Anh quá.

Còn trên xe nó và anh thì sao nhỉ:

- thầy ơi mình làm vợ chồng thật nhé. Nó ngồi cạnh anh ngây thơ nói.

- kít kít á á á. Thầy sao vậy? Nó hét toáng lên.

- ý em là sao? Anh quay qua nó lạnh lùng nhìn nó nói.

- là em muốn làm vợ thầy 1 cách danh chính ngôn thuận. Nó lại ngây thơ tập hai.

- ý em là sao? Lần này vẫn câu nói đó nhưng dường như anh không hiểu ra vấn đề.

- LÀ EM MUỐN LÀM VỢ THẦY, SINH CON CHO THẦY. Nó hét lên làm bao ánh mắt người đi đường đổ dồn về phía nó.

- đến nơi rồi tính. Anh lạnh lùng nói rồi lái xe đi, đến sân bay họ gặp Kenny và Nhi, họ đang chuẩn bị lên máy bay thì:

- thôi chết em quên vé ở nhà rồi. Nó ngây thơ nói và 1 tiếng RẦM kinh hoàng vang lên và thông báo 2 hót boy và 1 hót girl đã trở thành 3 cái hót rác trên nền nhà giữa sân bay.

4. Chương 7

Tokyo Nhật Bản.

- m thiệt đáng trí à, cuối cùng lại phải đi NB. Nhi bực bội nhìn nó (t/g' (phản cảm nói): rõ ràng toàn đại thiếu gia đại tiểu thư, mua 1 vé không được à.

Nó: hét véeeeeeeeeeeeeeeee)

- t biết, nhưng ở đây cũng đẹp lắm mà. Nó cười.

- cái đất NB này m đi mòn gót giày rồi đó. Nhi bực tức hét lên.

- còn HQ thì sao, m không đi mòn gót giày rùi ak? Đó là nhà m đó. Nó cũng bực tức hét theo làm Nhi cứng họng không biết nói thế nào thì Kenny nói:

- hai người đừng cãi nhau nữa, anh chưa đi.

- ưk đúng anh chưa đi. Nó thơ ngây nói.

Và lúc đó ở đằng xa xa có 1 cặp đôi đang rượt nhau, người con gái chạy trước lao đến chỗ bọn nó và đâm thẳng vào anh.

- òa zai đẹp. Cô gái ngây ngất nhìn anh.

- chị đứng yên đó. Thằng con trai từ xa đang chạy đến hét lên.

- ơ. Nhìn 1 hồi cô bị 1 cánh tay đẩy ra, là của Kenny, cô gái đang ngấm zai bị lôi ra bực tức quay lại nhìn người đã lôi mình: ơ. Cô gái lại ở ở ơ khi nhìn thấy Kenny.
- em. Ba tiếng nói của nó Nhi và Kenny đồng thanh vang lên.
- há há chị Jenny, anh Kenny, chị Eun.... hì hì An Nhi. Cô bé đó hét lên nhưng đang gọi Eun Joong thì bị chị Nhi nhà ta lườm cho 1 nhát.
- OMG. Thằng con trai kia vừa chạy đến kêu lên.
- Suly, Danny, sao hai em ở đây? Kenny lạnh lùng nói.
- hì hì. Hai người họ chỉ cười cho qua chuyện bỗng Suly chuyển sang chỗ anh chìa chiếc Iphone để thương màu vàng ra.
- anh đẹp zai quá hà, cho em xin SĐT nhé.
- số nè. Nó đưa tay đập cái điện thoại của July xuống đất rồi tiện chân dẫm cho nó tan tành: xin đi. Nó nhìn con em thật lạnh lùng thật không hiểu sao trừ anh ra những người còn lại đều lo lắng gì đó, Suly lại đành phải giải vây:
- chị à chị thích anh ý hở. Suly bĩu môi.
- chị không thích, không thích MỐI LÀ LẠ ĐÓ, ĐÓ LÀ CK CHỊ NGHE RÕ CHƯA? Nó hét ầm lên làm cho Suly và Danny: chồng á? Rồi ngả cái “RẦM”.
- chào 2 em anh là Triệu Vũ Hoàng Quân còn có tên khác là..... Shinni. Anh hơi nhấn vào từ Shinni và ai ngờ nghe xong hai người kia vừa đứng lên thì lại: “RẦM” và nói: Shinni.

Giới thiệu:

Trần Hoài Chi (Suly): là em gái thứ 3 nhà nó, người trong Sudden Death nhưng chỉ biết Kenny và thủ lĩnh tối cao July, tính tình cũng rất dễ thương.

Trần Tuấn Kiên (Danny): là em trai thứ 4 nhà nó, em song sinh của Suly và cùng Suly sang HQ du học nhưng không hiểu sao lại xuất hiện ở Nhật, tính tình rất cute nhưng lại giỏi võ nên Suly sợ hấn ta 1 vành.

July (thủ lĩnh tối cao của Sudden Death): chính là nó Jenny_Hoàng Ngọc Hoài Phương nhưng 1 năm trước nó bị tai nạn, tất cả mọi thứ nó đều nhớ chỉ trừ Sudden Death và cái tính cách lạnh lùng của nó nên mới có 1 cô bé dễ thương như bây giờ với cái tên Jenny nhưng vị thủ lĩnh tối cao này anh chưa hề gặp mặt và cũng không biết đó là vợ mình.

- thui đi, mấy người ở đâu cho anh chị ở cùng. Nhi nói, họ gật đầu rồi cùng đi, xe taxi đi qua 1 vườn anh đào rất đẹp, nó cứ thò đầu ngấm ngía, anh nhìn theo nó bỗng cảm giác thân thuộc lại ùa về bên anh, hình ảnh người con gái vô tư vui đùa trong vườn anh đào anh đang ngắm nhìn lòng anh trĩu nặng, bất chợt anh kêu lên: dừng xe. Xe bỗng nhiên đi chậm lại và rẽ vào chỗ có thể đậu.
- á sao vậy? Nó thụt đầu vào kêu lên.
- sao không? Anh hỏi nó vì xe đậu vào làm nguyên cành cây đập vô mặt nó
- dạ không, nhưng sao xe lại.... không để nó nói hết câu anh liền nói xen vô: không sao đâu mọi người đi trước đi. Anh nói rồi bước xuống xe, trước khi đóng lại cửa thì anh dặn: Phương, gửi địa chỉ cho tôi đó. Nói rồi anh bước về phía vườn đào hồi nãy nhìn thấy.
- thầy ơi. Nó mở cửa chạy ra gọi với theo, nó hơi nhú mồm lại hình như có chút lo lắng.
- đừng lo tôi không sao, chỉ cần em nhớ gửi địa chỉ là không sao rồi. Anh nói rồi bước đi.
- dạ. Nó gật gật đầu rồi quay lại.

Trong xe:

- Sao lại là thầy vậy anh hai. Suly và Danny đồng thanh hỏi.
- thì Shinni là thầy giáo của Jenny mà. Nhi ngây thơ nói.

- THẦY GIÁO. Hai đứa ngã đổ về phía cửa đúng lúc nó mở cửa xe định vô: RẦM.... Á. 1 tiếng động vang lên kèm theo tiếng hét của nó và cùng với 2 vật thể lạ vừa lao ra khỏi xe.

- chị ak sao chị lại mở cửa chứ. Suly xoa đầu kêu rồi quay sang Danny bất mãn nói tiếp:

- còn nữa, lần sau giảm cân đi Danny à, m đề chị suýt chết.

- cái gì? Danny lườm cô chị 3 mình làm Suly tịt lun, quay qua lườm nó ý nói: tại chị đó. Làm nó cũng lườm lại.

- đừng cãi nhau nữa, đi thôi. Kenny cắt ngang cái vụ “chiến tranh gia đình thứ 100 bao nhiêu” bằng mắt này, lái xe đi đến khách sạn.

Tối đó:

- anh hai. Nó bước xuống cầu thang, vỗ vai Kenny khi thấy anh đang mãi mê suy nghĩ gì đó: sao vậy?

- không có gì, mà Shinni chưa về sao. Kenny có ý lảng sang chuyện khác.

- dạ, mà chết rùi, em không gửi địa chỉ khách sạn cho anh ý rùi. Nó hét lên nhảy luôn lên phòng tìm cái điện thoại.

Còn phía anh:

Sau khi ngấm vườn anh đào thì định lấy điện thoại gọi cho nó hỏi sao chưa gửi địa chỉ cho anh thì điện thoại anh lại hết pin tắt ngấm, bây giờ đang đi lang thang trên đường tìm chỗ gọi điện cho nó.

- nè em đừng nhìn nữa lau nước miếng đi kìa. Chàng trai nói trêu cô gái đang dựa đầu vào vai anh và bắt giác cô gái ấy đưa tay lau miệng mình làm chàng trai cười ngật nghẻo vì bạn gái mình bị lừa.

- đùa anh thôi. Cô gái ngượng ngùng nói, bất chợt anh lại nhớ đến ngày hôm đó trong phòng y tế, nó trông thật ngốc nghếch và dễ thương làm sao, bắt giác anh nở 1 nụ cười làm bao người ngây ngất, anh chợt nghĩ: có lẽ nào Hoài Phương sẽ thay thế được Ngọc Anh trong tim của mình?.

Phía nó:

- làm sao giờ, tại em mà thầy giáo.... trời ơi. Nó cùng mọi người đi tìm anh nhưng không thấy, gọi điện thoại anh không bắt máy làm nó lo lắng và tự trách không thôi.

- yên tâm đi, thầy không sao đâu. Nhi vỗ vai nó.

Bên phía anh, anh đang đi lang thang trên con đường dài thì một hình bóng quen thuộc đi ngang qua anh, sao giống quá, giống người con gái đã bước qua anh 1 lần, anh chạy theo và lớn tiếng gọi: Ngọc Anh. Bất chợt cô ta quay đầu lại giật mình khi nhìn thấy anh.

- anh...sao lại... cô gái đó hoảng sợ lùi về phía sau vài bước, và chính xác đó là Ngọc Anh.

- em, em chưa chết sao, tại sao lại vậy chứ, sao em không tìm anh, hả. Anh bước đến gần cô nói.

- tìm anh làm gì? Cô nói (từ giờ kêu là cô ha).

- em.... anh giật mình trước câu nói của cô, bất chợt buông vai cô ra nhìn cô sững sờ.

- anh tưởng tôi chết rồi sao, ngày hôm đó người chết là Thanh Thanh bạn tôi, anh nghĩ rằng ngồi trên xe tôi thì là tôi à, tôi không muốn ở nữa, tôi muốn anh sống đi chết lại nên mới cố ý để xảy ra tai nạn xe ấy, chẳng hiểu sao anh vẫn sống tốt vậy và điều đó làm tôi thật sự thất vọng, bây giờ tôi không muốn gặp anh thêm nữa, chào. Cô quay bước thì bị anh kéo lại, đúng lúc nó nhìn thấy và định gọi anh thì anh lại bất chợt ôm cô rất chặt, nhìn từ bên kia đường nước mắt nó khế rơi, thật buồn và đau đớn, bỗng cô đẩy anh ra và bước sang đường, vừa sang đến bên kia đường thì anh chạy theo và:

- thầy giáo/ Hoàng Quân cẩn thận. Nó và cô hoảng loạn hét lên rồi chạy ra đẩy anh tránh chiếc ô tô và cả hai người đều bị ô tô tông trúng, thật may anh chỉ bị thương nhẹ, anh loạng choạng đứng dậy nhìn cô đang thật khó sở cố gắng đứng dậy mà không được nhưng anh lại quay ra chỗ nó kéo nó nhẹ nhàng đứng dậy, không hiểu sao linh cảm của anh mách bảo rằng anh hình như đang nợ nó rất nhiều, và rồi bỗng nhiên nó ngất xỉu, anh vội kêu xe đưa nó đi cấp cứu, cả cô cũng theo.

5. Chương 8

Bệnh viện:

Anh lấy điện thoại của nó gọi cho bọn người Kenny, họ đến nơi thì anh kể lại toàn bộ cho mọi người nghe, Kenny bất mãn gào lớn:

- nó vì cứu cậu đã suýt chết 1 lần rồi, lần này cậu còn hại nó ra sao nữa?
- cứu em, chẳng nhẽ..... anh ngờ ngợ.
- đúng, là nó. Kenny hiểu câu nói của anh liền trả lời.

Chuyện này phải nói đến 1 năm trước:

Ngày đầu tiên nó bước vào trường THPT với khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng thì lại bị tiếng sét ái tình dội trúng khi nhìn thấy anh, thời gian đó vì bị cô lừa, anh tưởng cô đã chết cho nên cứ như người điên thần thờ đi ngoài đường và suýt bị ô tô đâm trúng vì nó đã lao ra cứu anh, hai người cùng ngất đi và được đưa đến bệnh viện nhưng sau khi anh tỉnh lại thì đi hỏi bác sĩ nói nó – người cứu anh thoát chết đã được đưa đi nơi khác, và nó cũng mất trí từ đó nhưng không ngờ dù còn hay mất trí nhớ nó vẫn bị tiếng sét ái tình dội trúng khi thấy anh, còn Kenny cũng biết chuyện này nhưng chưa từng muốn nói ra cho đến bây giờ nó lại cứu anh lần nữa.

- em tỉnh rồi à? Thấy trong người thế nào? Anh thấy nó mở mắt, liền dịu dàng đỡ nó và hỏi.
- không sao đâu. Nó cất tiếng nói, giọng lạnh tanh.
- em sao vậy? Em còn nhớ gì? Anh nhẹ nhàng hỏi.
- em nhớ thầy giáo, nhớ tất cả. Nó vẫn cất cái giọng ấy, lạnh lùng và vô cảm.
- em nhớ lại rồi. Kenny ngờ ngợ nói.
- em ... em còn nhớ hình như..... thầy giáo. Nó nói.
- sao. Anh bất ngờ khi nó nói đến mình.
- sao thầy lại là chồng của em. Nó hỏi.
- à thì tại vìvì... anh chưa nói hết câu thì:
- CHỊ JENNY. Hai tiếng hét kinh khủng vang lên và tiếng chạy ào ào vào trong.
- mấy người đứng lại, lùi ra sau 3 bước. Để. Tôi. Yên. Nó gằn ba chữ để tôi yên.
- Jenny. Hai người họ đồng thanh và lùi lại.
- Jenny sao? Nó nhìn bọn họ bằng ánh mắt sắc lạnh.
- vậy gọi là gì? Kenny hơi khó hiểu hỏi.
- Kenny. Nó gằn tên Kenny: gọi em là July. Nó nói.
- JULY. Cả Suly, Kenny và Danny đều thần thờ.
- em nói em là July. Anh thắc mắc.
- đúng. Nó có phần nhẹ nhàng hơn.
- đúng sao. Anh hỏi lại, thấy nó gật đầu anh mới chết đứng, ném ánh mắt sắc lạnh vào Kenny như cố ý nói: tại sao anh không nói trước. Rồi sau đó anh hoàn hồn lại, anh :
- xin lỗi thủ lĩnh tôi đã làm phiền, tôi xin phép. Anh nói rồi lạnh lùng bước đi.
- thầy. Nó gọi với theo rồi nhìn Kenny nói: anh chưa nói cho Shinni?
- đúng...đúng vậy. Kenny lắp bắp nói.

- anh, Hoàng Minh Tuấn Phong, Kenny, anh chết đi. Nó cầm bình hoa đầu giường bệnh ném về phía anh mình, Kenny và hai người kia tránh được lùi vài bước.

- đi ngay. Nó lạnh lùng làm ba người họ chạy một nhát rồi biến mất để lại cửa phòng ba đám khói nhỏ.

vài hôm sau, nó nhớ anh nhiều lắm nhưng không thấy anh đến, nó biết, nó biết anh giận nó sao không phải là Jenny, giận nó vì tại sao nó lại là July.

còn về phần anh thì trong mấy ngày hôm nay, anh luôn suy nghĩ về việc có nên ly hôn và trả lại cho nó thân phận thực sự là thủ lĩnh tối cao của Sudden Death hay không, mặc dù nói hai người lấy nhau được có hơn 1 tuần nhưng anh quen nó cũng đã lâu mà chưa từng cảm thấy nhớ nó và đắn đo về quyết định của mình như vậy, cuối cùng anh quyết định ly hôn với nó, không phải vì nó là thủ lĩnh của Sudden Death mà là vì người anh đang nhớ là cô bé đáng yêu Jenny chứ không phải là cô gái lạnh lùng vô cảm July, quyết định đó cũng làm anh rất buồn.

bệnh viện ngày nó xuất viện, anh đến để nói với nó quyết định của mình nhưng đi nửa đường thì anh gặp Ngọc Anh:

- Ngọc Anh. anh gọi cô.

- Hoàng Quân. cô sững người khi nghe anh gọi.

- em đến đây làm gì? anh hỏi.

- anh sợ tôi làm hại vợ anh sao? cô nói.

- anh không có ý đó. anh vội vã cầm tay cô giải thích.

- hóa ra thầy không có ý lo cho em như vậy vậy mà em nghĩ thầy đang quan tâm em chứ. giọng nói sắc lạnh vang lên phía sau anh làm anh hơi giật mình, anh buông tay cô quay lại phía nó.

- không, Hoài Phương, nghe thầy nói, thầy chỉ là không có ý nói Ngọc Anh làm hại em chứ không phải là không quan tâm em đâu. anh vội giải thích.

- thật sao? Ngọc Anh khóc bỏ đi rồi kia thầy. nó lạnh lùng nói.

- sao? anh nói rồi quay người lại: Ngọc Anh. anh đưa ánh mắt tìm cô một lúc rồi quay lại nhưng đến nó cũng không thấy đâu nữa, anh vội chạy đi tìm nó.

- Hoài Phương, sao em ở đây? anh chạy đến bên nó khi thấy nó đứng cạnh vườn anh đào ấy, vườn anh đào có bao kỷ niệm của anh và cô.

- thầy có gì muốn nói không? nếu không thì biến khỏi tầm mắt em ngay. nó lạnh lùng nói.

- mình ly hôn đi. anh nói, giọng của anh trầm xuống nghe thật buồn.

- không. nó nói.

- tại sao? anh thắc mắc hỏi.

- tại em yêu thầy. nó nói làm anh sững sờ trước câu nói ấy: thầy biết không? em yêu thầy nhiều lắm, em không màng tính mạng của mình cứu thầy 2 lần, không màng là thầy đã yêu người khác em chỉ mong mình được làm vợ thầy, được thầy yêu thương và coi em như 1 người vợ, em không cần thầy yêu em, em chỉ cần thầy không ghét em và không ly hôn với em, thầy biết không hả?? thật sự thầy có biết không vậy? nó nói, nước mắt nó trào ra, nó đâm thùm thụp vào người anh, anh nhẹ ôm lấy nó mà lòng xót xa, anh thấy tim mình nhói lên từng hồi.

- cô gái bé bỏng của anh, vậy thì để anh dần yêu em được không, anh không ly hôn với em nữa, không rời xa em nữa, có được không? anh nhẹ nhàng nói.

- thầy nói thật không? nó buông anh ra thắc mắc.

- cô bé ngốc còn thầy nữa sao? anh cốc nhẹ nó 1 cái rồi nói tiếp: nhưng mà anh có 1 điều kiện đó là dù ở Sudden Death em có lạnh lùng đến đâu thì khi ở bất cứ mọi nơi không lên quan đến nó em đều phải là

Jenny được không? anh nói. - tuân lệnh ông xã Hoàng Quân yêu dấu của em. nó nói rồi 2 người ôm nhau thật nhẹ nhàng trong khung cảnh đẹp tuyệt vời ở Nhật Bản

6. Chương 9

Khách sạn: Kenny và mọi người rất lo lắng vì khi đến bệnh viện nó đã biệt tăm biệt tích, họ hỏi y tá thì cô ấy nói có 1 người con trai đến tìm nó, mọi người về khách sạn đợi và mong là người con trai đó là anh.

- Kenny, Suly, Danny, Eun Joong, em về rồi đây. nó nhảy bổ vào trong khách sạn hét lớn.
- Jenny? cả 4 người họ đều hét lên và đơ như tượng khi thấy nó tí ta tí tởn nhảy vào trong khách sạn.
- tất nhiên, từ giờ em là Jenny ở những nơi không cần July, mọi người an tâm. nó nói rồi cười tươi rói.
- Hoài Phương, em định giết ông xã em à? anh bơ phờ chạy vào khách sạn nói.
- hí hí, xin lỗi ông xã Hoàng Quân iu dấu của em nha, em xin lỗi ha. nó đỡ anh rồi dịu dàng nói.
- ông xã? 8 con mắt bốn cái miệng đều trợn tròn há rộng ra và: RẦM (vâng, xin thông báo khách sạn mới có 4 cái hút rác mới).
- hi sao không. nó chạy đến đỡ từng người một dậy.
- chuyện này là thế nào vậy. 4 người họ đồng thanh nói.

sau nửa tiếng đàm đạo ý lộn là sau nửa tiếng nói chuyện 4 cái hút rác biết đi kia mới hiểu ra vấn đề của anh và nó.

chương 3: đêm tân hôn thứ 2 (chương này sẽ có một đoạn ngoài lề 1 chút).

sau bữa tối thì Kenny bắt đầu chia phòng ngủ: Jenny, Eun Joong ở 1 phòng, Kenny và anh ở 1 phòng, Suly và Danny ở 1 phòng (tất cả đều là phòng đôi).

- cái gì vậy, Kenny, anh thích kho hay nộm hả? anh lạnh lùng nói, giọng vô cùng bất mãn.
- là sao? Kenny lơ lơ.
- là anh thích em đem anh kho hay đem anh nộm ý mà. nó gian tà nói.
- sao ghê rợn vậy, anh làm gì sai sao vợ chồng thủ lĩnh tối cao? anh nói giọng có vẻ hơi đùa cợt.
- anh cũng biết gọi là vợ chồng? anh nói, giọng còn gian tà mờ ám hơn nó rất nhiều.
- à em hiểu rồi, anh Kenny nè em ngủ cùng phòng với anh nhe, còn 2 chị (chỉ Suly và Nhi) ngủ cùng đi, thôi mình đi ngủ. nói rồi Danny kéo sênh sệch thẳng anh zai vô duyên của nó vô phòng, hai cô gái kia cũng tũm tũm cười rồi cùng nhau zô phòng.

phòng anh và nó:

- em yêu nè. anh nói, ánh mắt vô cùng mờ ám.
- hử. nó đang trải giường, vừa quay đầu lại thì anh đã lao đến hôn nó.
- Hoàng Quân, anh làm gì vậy? nó đẩy anh ra và nói.
- làm những gì mà đêm tân hôn chưa làm được. anh mờ ám nói rồi đẩy nó xuống giường ngoài lề 1 xú:
- anh à kỳ lắm. nó ngượng ngùng.
- sao kỳ. anh nhìn nó thắc mắc.
- mục tác giả đang quay lén kia_nó.
- ai quay lén chứ, người ta cầm máy quay quay đường hoàng chứ bộ_t/g' (bối môi)

- nè đã quay lên người ta động phòng rồi còn già mồm, đi, đi ra chỗ khác, trẻ con mà bày đặt quay với cóp__ anh (dùng tay đẩy t/g' ra đến cửa phòng rồi đá t/g' ngã cái rầm)

- nè anh quá đáng nghe, đẹp zai mà vô lương tâm__t/g'

- có đi không__ anh (đẩy t/g' ngã khi t/g' nhà ta vừa đứng dậy)

- huhu vỡ ống kính rồi__t/g'

- lại còn ở đó mà khóc__anh.

t/g'(vừa chạy vừa khóc vừa nói) : 2 người đợi đấy, đang tính cho 2 người hạnh phúc lun nhưng tôi hối hận rồi tôi sẽ cho 2 người còn đau khổ dài dài.

anh (ném dép trúng đầu t/g' xấu số): còn chưa đi?

t/g' (mở cái mồm to như loa phóng thanh thành phố hét) : ĐANG ĐI NÈ).

(t/g': xin lỗi m.n nha tại hôm qua bị ám sát nên phải vô bệnh viện uống nguyên 1 thùng nào thì giảm đau giảm sưng và còn phải đi chữa ống kính máy quay lên giờ mới viết tiếp.

Anh: lằng nhằng, có muốn đi uống thêm thùng thuốc nữa không? (giơ dép).

t/g': hì hì con hồng dấm nữa đâu, thưa ông cố nội)

sáng hôm sau:

- ư mệt quá. nó ngồi dậy và vươn vai

- ựa, em làm gì vậy. anh ăn thẳng 1 cánh tay của nó vào mặt, mắt lơ đãng nhưng vẫn kêu lên.

- hihi em xin lỗi nha, anh sao không? nó cười hì hì.

- anh đi tắm đây. anh nói và cứ thế đứng dậy trong bộ dạng không mảnh vải che thân.

- á, anh kỳ quá à. nó vội lấy tay che mặt nhưng một lúc lại tò mò bỏ ra nhìn, khi thấy anh quay lại nó lại vội che mặt, anh thấy nó thì cười mờ ám, với cái khăn tắm anh quấn ngang hông sau đó đến chỗ nó, cúi mặt sát mặt nó nói:

- Mình tắm chung nha em yêu.

- hả. nó tròn mắt rồi đỏ mặt quay đi: anh kỳ cục.

- kỳ cục gì, mình là vợ chồng mà. anh nói rồi bế nguyên cả người nó lặn cái trần nó đang đắp và phòng tắm thẳng tiến.

- á anh làm gì vậy. nó hét lên, nó giờ đây thật thấy ngượng mà, người "thầy chồng" cao quý lạnh lùng của nó sao bỗng trở thành sói thể này huhu.

-JENNY, SHINNI. Kenny gõ cửa 1 hồi thì thấy cửa không khóa (chắc do hôm qua đuổi t/g' tôi đây đi rồi quên khóa đây mà).

- chết rồi, là anh 2. nó vừa được anh thả xuống lo lắng nói.

- suýt. anh kéo nó lại gần và ôm nó.

- bỏ coi. nó quần chắn chặt người rồi tính ra chỗ để quần áo ai dè đi nữa đường thì gặp ngay anh xà bông trên nền làm nó ngã dập mông.

- UI DA. nó hét lên, Kenny ở ngoài thấy nó hét thì lo lắng chạy vô.

- xin lỗi tôi...tôi. Kenny lắp bắp rồi lao thẳng xuống phòng ăn, lý do là: đúng là cô em bảo bối của Kenny ngã nhưng trong phòng lại có thêm thằng em rể bán khỏa thân và cô em bảo bối của nó đang quần chắn, không chạy mới lạ.

Dưới phòng ăn của khách sạn Kenny nhà ta đang ngồi đờ ra thần tha thần thờ.

- anh Kenny, sao vậy? nhớ người yêu à? Suly ngây thơ nói làm cho cô bé Nhi nhà ta nhăn mặt.

- cứ coi là vậy đi. anh lạnh lùng nói, thật ra anh đâu có nhớ người yêu gì đâu mà đang nghĩ về chuyện vừa thấy và thương cho em gái thủ lĩnh bảo bối của mình mà thôi.
- thôi mà dừng lại điiiiiiiiiiiiii. nó hét lên khi bị anh dày vò đến mệt lử.
- ai bảo em quyến rũ anh làm chi. anh mờ ám nói, và sau đó khoảng 30 phút sau, nó mệt mỏi gượng mình đứng dậy, đi ra khỏi phòng tắm và thay đồ, vừa nhìn thấy anh đi ra sau nó lườm anh một cách rất chi là căm phẫn.
- giận anh sao vợ yêu? anh nhìn nó cười.
- ai giận chứ, với lại anh đã nói yêu em bao giờ đâu. nó nói rồi tức giận bỏ ra khỏi phòng, "đúng là anh chưa nói yêu em"
- nhưng em là vợ anh mà.. anh thốt lên và cuối cùng anh cũng hiểu nó chỉ nói lấy, đúng là vợ chả ra vợ con chả ra con.
- dưới phòng ăn:
- chào mọi người. nó uể oải ngồi xuống ghế.
- sao rồi chị? Danny nói giọng vô cùng gian tà.
- không hiểu sao ông chồng lạnh lùng của chị bắt đầu biến thành sói rồi. nó thở dài.
- vợ yêu, sao nói anh như thế. anh lù lù xuất hiện.
- hư. vậy là chiến tranh lạnh của nó dành cho anh bắt đầu.

7. Chương 10

ngay buổi chiều họ đã trở về , bởi vì trong chuyến đi gặp quá nhiều trắc trở ngoài ý muốn, anh và nó cũng quên bồng cái lời hứa vô cùng có duyên với bà Lam.

- ba mẹ con về rồi. nó nhảy căng lên vào ôm chặt bà Lam còn anh thì đứng cười.
- hai con lên phòng cất hành lý đi. bà Nói.
- Dạ. nói rồi nó bỏ anh 1 mình lên phòng.
- tối:
- hai con còn nhớ gì không? bà Lam nói.
- Không. anh và nó đồng thanh đáp rất nhanh gọn lẹ rồi ăn tiếp.
- có gì không mẹ. nó hỏi khi thấy bà Lam không vui.
- lời hứa sinh con đó. Ông Minh tiếp lời.
- phụt, khụ khụ, ba mẹ con no rồi. anh nói rồi buông đũa định đi: em no rồi chứ? không cần biết nó trả lời thế nào anh đã lôi thẳng nó lên phòng.
- anh làm gì vậy, phải xin lỗi đã chứ. nó nhăn mặt.
- em muốn ra đường ngủ à. anh nói.
- nhưng....cũng phải xin lỗi chứ. nó nhăn mặt.
- nhưng anh không muốn cùng em ở ngoài đường đâu. anh mờ ám nói.
- em vẫn chưa tha cho anh đâu. nó quay mặt đi..
- em vẫn muốn chiến tranh lạnh với anh à? nhưng anh lại muốn làm một cuộc chiến tranh khác với em đó. anh nhìn thẳng vào nó, khoảng cách rất gần.
- chiến tranh gì? nó tránh.

- nóng. anh nói rồi đề nó lên giường, "vậy là xong, hôm qua còn bảo với Eun Joong là sẽ chiến tranh lạnh với anh, con giờ thì..." nó suy nghĩ thì bị anh cởi phăng cái áo.

- Á. nó giật mình và bỗng nhiên Phụt, mất điện, anh cười nhẹ, trời tắt điện giùm mình mà.

sáng hôm sau hai người họ cùng đến trường, tiết đầu tiên là của ông "thầy chồng của nó" lên nó cứ ngủ ngon lành.

- Hoài Phương, em ngủ ngon chứ. anh đến cạnh nó nói, đưa bạn ngồi gần lay nhẹ nó dậy.

- tắt nhiên rồi, Hoàng Quân cả đêm anh không cho em ngủ, giờ để em ngủ bù đi. nó lơ mơ nói rồi ngủ tiếp làm cả lớp mắt tròn xoe, anh ngại quá bèn quay lên giảng tiếp, cô vợ này của anh, thật là.

tùng tùng tùng. tiếng trống làm nó tỉnh dậy, thấy anh đã ra ngoài sân nó chạy theo.

- HOÀNG QUÂN. nó hét lên và chạy đến cạnh anh.

- chuyện gì vậy? anh nói.

- cho em biết điểm kiểm tra đi. nó chớp đôi mắt nhìn anh.

- hừ. anh chỉ chỉ vào má mình, nó thấy anh bắt nó hôn nên nó nhón chân hôn nhẹ vào má anh làm bao con mắt tròn xoe dồn về phía họ.

- được chưa. nó nói.

- mai anh sẽ cho biết, chào vợ yêu. anh nói rồi bước đi nhưng chưa được chục bước nó đã chạy đến chỗ anh ai dè vỏ chuối lù lù xuất hiện trên đất lèm nó xòe thẳng cánh và đổ vào người anh, hai người bây giờ người chạm người mặt chạm mặt và môi chạm môi, nó ngại quá liền đứng dậy chạy thẳng vào lớp.

- thầy có biết quan hệ yêu đương với học sinh trong trường là vi phạm không? ông hiệu trưởng nói, vâng đây là cuộc họp của trường.

- hiệu trưởng, tôi không có. anh lãnh đạm nói.

- vậy điều học sinh nhìn thấy là giả. ông ta lại nói, giọng rất tự tin sẽ đánh đổ được anh.

- thầy có biết tôi đã lấy vợ không? đó là vợ tôi đó. anh nói làm mọi người vô cùng ngạc nhiên, anh ngưng 1 chút rồi tiếp tục: ở lớp chúng tôi là thầy trò nhưng hết tiết học chúng tôi là vợ chồng, điều đó nhà trường không thể cấm cản. nói rồi anh bước chân rời khỏi cuộc họp, anh nghĩ " Kỳ Mai, cô gái này còn muốn gì đây? còn nữa cô vợ này sẽ gây ra điều gì cho mình tiếp theo đây?"

chiều:

- phương, Quân có khách đến chơi kìa. anh và nó đang ôm nhau ngủ say thì bị bà Lam lôi cái loa ra hét (hay sao ý) làm anh và nó xiu ôm nhau tiếp đất.

- để tụi cháu lên đó. 2 tiếng nói đồng thanh vang lên.

cốc cốc.

- ưkm, để vợ chồng con ngủ tý nữa đi. anh ngái ngủ nói.

cốc cốc.

- gì vậy mẹ....Danny. anh ngáp ngủ nói.

- mẹ haha, anh rể, Danny làm mẹ anh hồi nào vậy, hahaha mẹ Danny haha. Suly ôm bụng cười nắc nẻ.

- chị còn nói, với cái tình sử của chị không biết có ma nào rước không nữa. Danny trừng mắt.

- xí.

tối đó, vì ăn mừng 2 đứa em chuyển về học, nó nổi hứng mời cơm, nó là chủ trì và tất nhiên anh là chủ chi.

- chị hai, bao giờ em được bông cháu đây? Danny nói.

- học không lo, lo sinh con hoài. Suly nói.

- còn hơn chị chắc chẳng ai rước. Danny lờm.
- thực ra có chuyện gì vậy? anh, nó, Kenny và Nhi đồng thanh nói.
- thì là tình sử về vang của chị ấy. Danny thản nhiên.
- không được nói. Sully hét lên.....(dừng ở đây thôi, bởi vì cái tên Danny này kể chán phèo, chút t/g' viết thành văn bản hoàn chỉnh thì t/g' công bố ha)

phòng anh và nó:

- em ơi ngủ. anh kéo nó xuống ngồi giường.
- thôi, em mệt. nó đẩy anh khi anh tiến tới hôn nó.
- thôi mà. anh nũng nịu rồi chồm đến hôn nó: AAAAAAAAAAAAAA, em làm gì vậy.
- Hoàng Quân, em xin lỗi đau lắm hả?, Á. nó lo lắng, tất nhiên đau rồi, đá vào chỗ ấy ai mà chả đau nhưng....
- anh trừng phạt em. anh đè nó xuống.
- á, sắc lang. nó nói rồi phụt, điện đã tắt và nó xong đời.

ngoại truyện chút.

t/g': e hèm, sau đây là tình sử của....

những kẻ hay cộc cằn (ném đá and vò chai): kể đi cha nội.

t/g': ừm, chuyện là:

tình đầu của Suly, chia tay sau 2 ngày:

đó là 1 ngày đẹp trời Sully nhà ta đi hẹn hò nhưng anh bạn trai khi đi qua 1 khu trung cư thì ăn ngay 1 thùng nước bẩn, sau khi thay đồ thì anh ta vẫn đến gặp Suly nhưng hai người đi chơi 1 lúc thì họ đi tản bộ, bỗng một chiếc xe máy lao đến, anh ta tránh được nhưng đâm thẳng vào 1 gốc cây và anh ta thấy Suly xui quá nên đã chia tay.

mỗi tình thứ 2 tưởng chừng ổn nhưng lại kết thúc rất chi là không ổn:

anh chàng đó theo Suly được 1 năm thì cô bé mới đồng ý yêu, ngày đầu 2 người đi xem phim thì rạp mắt điện còn máy nổ đúng như tên của nó nổ cái bùm do bị chập điện nhưng anh ta cũng không nói gì nên cứ tưởng tình nè sẽ ổn ai dè:

ngày hôm sau họ đi chơi, khi anh băng qua đường mưa nước thì bị ô tô tông, không chết nhưng bị chấn thương sọ não và khi phẫu thuật xong ông bác sĩ phán 1 câu: anh ấy sẽ mãi mãi mất đi trí nhớ. và thôi xong, hết yêu với đương, từ đó cô bé Sully không dám yêu ai nữa.

Suly: mấy người dám ở đây bàn tán về tình sử của lão nương HẢ?

t/g': mong cô tha thứ, beng.

vâng vậy là tác giả vừa xui xẻo vừa xấu số đã lãnh ngay cái xéng vào đầu mà không biết cô Suly đó lòi dây ra cái xéng ấy sau đó đã được người tốt bụng đưa cấp cứu nhưng số nó cứ đen hoai khi người cấp cứu cho t/g' là 1 bác sĩ dự bị nhưng bị điên, kỹ thuật cộng kinh nghiệm bằng không.

t/g': MÁ ƠI CỨU CON, ÔNG TRỜI ƠI ÔNG VÔ LƯƠNG TÂM QUÁ ĐI AKKKKKK)

8. Chương 11

một buổi sáng bắt đầu bằng cuộc điện thoại của nó:

- a lô. tôi nghe...oáp. nó ngái ngủ vớ cái đt nghe đờ (t/g': bà nè khủng hã có đt thì phải vớ đt mà nghe chứ tính vớ cái gì mà nghe đờ. nó (ngây thơ): tính vớ cái máy quay lên bạn dùng để rình chúng tôi á. t/g': hihi tôi bận (chạy té khói). nó: bái bai)

- thủ lĩnh không hay rồi.... balabala bô lô bô lô..... giọng 1 người con trai nói qua đt nghe chừng rất gấp.

- cái gì, Suly.... nó trợn trừng mắt.

phòng họp Sudden Death.

- Danny, cậu trông Suly thế nào mà nó bị người ta bắt đi còn không biết, HẢ? nó gất lên, giờ nó đang thật sự rất lo lắng a, cô em gái nhỏ của nó bị bắt đi không lo sao được.

RẦM. cánh cửa được " mở" ra hết sức nhẹ nhàng:

- DANNY, em gái bảo bối của t đâu rồi? sao m lơ đãng nó vậy hả? ôi trời. Kenny từ đâu lao vào hét như điên vào mặt thẳng em zai của mk.

- em xin lỗi. Danny cúi gằm mặt xuống.

- mấy người sao lại ở phòng tôi. 1 cô gái chừng 26-27 tuổi mặc bộ váy đen khuôn mặt xinh đẹp pha chút lạnh đậm, cô nhìn xung quanh phòng rồi nhăn nhó nói.

- cô là ai? nó cao giọng quát lên, đã bực rồi còn có người phá, cô gái kia quay sang nhìn nó bằng ánh mắt lạnh lùng nhưng đập vào mắt cô là 1 ánh mắt còn lạnh lùng hơn lại còn rất sắc làm cô thoáng rùng mình nhưng nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, tách, 1 vật gì đó tuột khỏi tay cô gái kia rơi xuống, cô nhanh tay nhặt lên thì 1 cái tay khác đã chộp lấy trước, là nó, nó cứ nhìn sợi dây hai mi run run chỉ cần chạm nhẹ là có thể khóc bất cứ lúc nào.

- cô lấy sợi dây này ở đâu ra. nó lạnh lùng nhìn cô gái kia nói, vì sao ư? vì nó là sợi dây nó đã tặng cho Suly 5 năm trước.

- tôi..tôi nhặt được. cô thấy nó như vậy thì hơi run.

- cô nói dối, là ai sai cô làm chuyện này hả? ai sai cô bắt em gái tôi đi HẢ? nó gào lên, đẩy cô gái liên tục lùi về sau cho đến khi chạm tường.

- Phương, anh đến... ơ, chị..chị 2 anh kinh ngạc nói.

- Quân, sao em ở đây. cô gái đó lên tiếng.

Hoàng Quân, đó là chị 2? nó nói có phần nhẹ nhàng hơn.

- ukm sao vậy. anh nói.

- chị, em xin lỗi. nó cúi mặt.

- không sao đâu, nếu chị là em cũng sẽ như vậy thôi. Vân cười nhẹ nhàng (Vân là tên chị gái anh Triệu Hoàng Mỹ Vân - phần giới thiệu lần 2 trang 1)

- dạ. nó nhỏ giọng.

- thôi, em về nghỉ đi, nhìn em kìa trông xanh xao hơn hôm cưới rồi đó. Quân, đưa vợ về. Vân ân cần rồi quay qua hấn nói, nó cũng ngoan ngoãn đi.

lên xe nó cứ luôn suy nghĩ thật ra là ai bắt cóc Suly họ nhằm vào gì? nó, Sudden Death hay là Hoàng Quân, miên man suy nghĩ cứ thế nó tựa vào vai anh ngủ lúc nào không hay, nó chỉ biết nơi nó đang dựa vào thật vững vàng và ấm áp, hơn tất cả những gì nó đang có, hơn rất nhiều và có lẽ giờ đây nó chỉ cần có vậy.

Hôm đó về nhà là nó lăn ra ngủ đến sáng hôm sau nó cũng nghỉ học nốt.

10h trưa:

Em tự hỏi rằng thời gian dường đã phai dần trong anh. những hồi ức những niềm vui những kỷ niệm khi mới bắt đầu.... (cảnh phi yến trong mưa – Khởi My)

- alô. nó với chiếc I Phone 5s nói.
- cô là July. một giọng con trai cất lên.
- đúng, anh là ai? nó nhăn mặt.
- em cô đang ở trong tay tôi, muốn nó sống thì ngay bây giờ một mình đến gặp tôi. hấn nói với giọng điệu vô cùng gian ác.
- được. nó đập máy nhắn cho anh một tin nhắn rồi đến chỗ hẹn.
- anh là ai ? em tôi đâu. nó lạnh lùng hỏi.
- kin, gọi là Kin. hấn lãnh đạm nói
- được, Kin, vậy em tôi đâu? nó lạnh lùng rồi hấn bước đi, nó cũng theo ai dè đến 1 ngã rẽ, hấn liền biến mất, nó rón rén từng bước rồi Púp, có ai đó đã đánh ngất nó.

9. Chương 12

- đây là đâu? nó vừa tỉnh lại thấy hơi choáng váng lên cất tiếng hỏi ai ngờ nó cảm thấy toàn thân bất động, hóa ra nó đã bị trói lại.
- 1 là cô hai là em cô, 1 trong hai người phải chết, cô chọn đi. Kin nói
- tôi...chết. nó dùng ánh mắt vô cùng sắc nhìn hấn lòi súng ra và nhoẻn miệng cười.
- chị... không. Suly bàng hoàng hét lên nhưng hấn đã bóp cò.
- kin. giọng nói ở đâu đó vang lên làm Kin giật mình viên đạn lệch hướng xuyên thẳng vào tường.
- Hoàng Quân/ anh rể/ Shinni. ba tiếng nói vang lên.
- chào, em trai. anh lạnh lùng.
- tại sao anh biết? Kin run run, dù tính kỹ hấn lại không ngờ anh đến nhanh vậy.
- điều đó phải cảm ơn em, Phương à. hấn nhìn nó cười, thật ra tin nhắn nó gửi cho anh là: 2 vị đại ca, tròn 1 tiếng gặp tại... (nơi này nè), cả quân.
- vậy anh không đến 1 mình. Kin run rẩy.
- vào. nói rồi khoảng 20 tên đàn em của anh nhảy vào cứu nó và Suly, còn anh mang Kin về để ba Minh xử lý.

Nhân vật mới: Triệu Vũ Hoàng Văn (Kin) là sự kết tinh lầm lỡ của ông Minh và một vũ nữ, trước giờ luôn tham vọng gia tài, vô cùng tàn ác sau đến phút cuối lại làm lại từ đầu, sống trong hạnh phúc, 20 tuổi

chương 8: hợp gia đình.

sau khi cứu Suly và đưa kin về, ông Minh cho mở cuộc họp gia đình về việc làm của Kin.

- tại sao? ông Minh chiếm chệ ngồi trên sofa nhìn thẳng con trai ngỗ nghịch bất chợt lên tiếng, nhưng Kin vẫn im lặng, vẻ mặt ngهنh ngang không có tí gì hối hận cả, thấy vậy khuôn mặt nó đanh lại, ánh mắt sắc lạnh nhìn Kin oán giận cất lời, giọng nói của nó làm cả nhà dựng tóc gáy:
- nói, tôi, Sudden Death hay nhà họ Triệu.
- hừ, cả 3. Kin nhìn nó khinh khỉnh đáp.
- tại sao? anh bình tĩnh nói, chất giọng pha vài phần ôn nhu.
- giết được cô ta, sẽ chiếm được Sudden Death mà chiếm được nó đồng nghĩa lấy được gia tài Triệu gia. Kin cười khinh khỉnh, giọng điệu thản nhiên.

- Kin à. Vân lên tiếng giọng nói thực ôn nhu cùng với ánh mắt vô cùng dịu dàng làm Kin thu lại ánh mắt đáng ghét đó thay vào đó là ánh mắt có chút hối lỗi.
- họp gia đình sao lại quên con chứ? Ngọc Anh bước vào nhà cười tươi nhìn mọi người, lúc đó anh có phần sững người nhưng nhanh chóng quay qua nó và dường như lúc đó cô đã chỉ còn là quá khứ.
- Ngọc Anh. Mẹ Vân kêu lên, mắt ngấn lệ, còn nó thì hơi khó chịu nhìn anh ai dè lại thấy anh nhìn mình nên phần nó cũng không quan tâm nữa.
- ba, mẹ, chị hai, ... anh ba, chị dâu, anh tư. cô có phần e ngại khi gọi anh là anh ba thì phải.
- Ừm, con ra đây ngồi đi. ông Minh ôn nhu nói.
- dạ. cô khẽ nói rồi bước đến cạnh Vân và ngồi xuống.
- Kin, mày xin lỗi Phương đi, dù sao nó cũng là chị dâu mày. ông Minh nghiêm nghị nói, đôi mắt màu hổ phách của Kin, đặc điểm duy nhất giống với anh nhìn ông Minh với vài phần căm ghét nhưng lại dịu đi khi Vân nhìn vào, nhưng Kin vẫn cương quyết:
- không, sao con phải xin lỗi vậy ba. đến chữ ba Kin nhấn rất mạnh, nhìn ông lại thêm vài phần thù hận.
- mày, nghịch tử. ông mình quát lên giận dữ.
- tôi là nghịch tử, ak đúng, từ khi sinh tôi đã vậy rồi. Kin cười khinh khỉnh, nghe xong ông Minh cũng bốt giận, mí mắt trùng xuống.
- Kin à. Vân gọi khi thấy Kin bỏ đi.
- để nó đi. bà Lam nhẹ nhàng nói rồi đỡ ông Minh vào phòng, cô cũng xin phép về, Vân, anh và nó cũng về phòng ngủ (chú ý 1 chút: bây giờ là 23h)
- mọi chuyện của Kin chương sau sẽ rõ còn giờ quay lại với nhân vật chính ha, không biết họ đang làm gì nhỉ?
- em dám đi 1 mình? nhờ anh đến mượn thì sao? anh trách móc.
- chết. nó bĩu môi thản nhiên nói.
- em, được, có chết cũng do anh quyết.
- bá đạo. nghe anh cao giọng tuyên bố, nó thoáng giận nói.
- anh muốn em chết quang minh chính đại 1 tỷ, ví như cùng anh ... đến chết.
- Hả. mắt cô tròn tròn chưa kịp phản bác thì bị anh đè xuống và (t/g': trời ạ, thật là quang minh chính đại a. chết như vậy thì ngày mai báo có tin giết gân rồi. nó (vẫn còn sức bon chen): tin gì?. t/g' (ngây thơ): thủ lĩnh tối cao Suden Death chết vì bị chồng đè. pup. bí bo bí bo t/g' lại đi cấp cứu đây.)
- Ngoài lề xú.
- t/g' có để lại máy thu âm nên giờ cho các bạn biết tý tình hình:
- 12h35: anh, em mệt rồi.
- anh chưa mệt.
- Á tha cho em.
- 1h15: thôi đi mà anh.
- không.
- 2h25: anh à dừng lại.
- xem em dám đi 1 mình nữa không?
- 2h50: ANH. nó hét.

- được rồi. rốt cục cái được của anh còn kéo thêm 15p nữa rồi mới chuyển sang ôm nó ngủ. ai dà 1 đêm một nhọc.

t/g': nghe xong thành phẩm mình tý nữa xui. anh thật sự thay đổi rồi, đã biến thành sói chính hiệu, mà phải nói là nghe xong t/g' phải gọi bác sỹ kiểm lại sức khỏe cho mình. ôi họ thật đen tối, tâm hồn trong trắng của mình nay còn đâu huhu

nó (chen ngang): trong trắng cái con khỉ.

t/g'(ói ra một lít máu, ngất thảm thương): tôi hận cô.

10. Chương 13 - Lâm Lữ

Lúc đó ông Minh vừa tròn 30 và anh vừa được 3 tuổi.

Ngày hôm đó, ông Minh đi họp đối tác tại một quán bar, khi uống đến say mềm ông được một cô gái đưa vào phòng để nghỉ ai dè lúc đó quá say ông đã lầm một bước:

- Diệu Lam, bà xã yêu, lại đây anh yêu em tý nào. Ông kéo cô gái vào lòng và cúi xuống hôn bả vai cô.

- anh Triệu anh lắm.... Á. Cô gái kêu lên thì liền bị ông đè xuống.

- anh Triệu đừng mà, đừng lại đi anh đừng lại đi, ĐỪNG MÀ. Cô kêu gào trong nước mắt.

Sáng hôm sau:

- hức, hức ba mẹ ơi con phải làm sao đây, hức. cô tỉnh dậy mặc lại quần áo rồi ngồi thụp xuống khóc nức nở.

- ưm. Ông Minh tỉnh lại mới giật mình khi nhìn cô gái đó: tôi, tôi, tôi qua tôi say quá, xin lỗi cô, đây là địa chỉ nếu cần gì thì....

- say quá, anh tưởng làm vậy thì tôi tha cho anh sao, tôi hận anh. Cô hét lên định đi thì lại quay lại giựt địa chỉ trong tay ông rồi chạy đi bỏ lại ông Minh xót xa, hối hận cùng mặc cảm tội lỗi.

2 tháng sau:

- tôi có thai 2 tháng rồi. cô gái đến nhà ông, ông Minh vừa mở cửa thì cô đã đưa giấy xét nghiệm cho ông.

- có gì xác định đó là con tôi. Ông Minh nghi hoặc.

- anh nghĩ tôi là loại người gì? Nói rồi cô ta đẩy ông Minh ra bước vào nhà, bà Lam đã biết chuyện ngay sau hôm đó nên mời cô ngồi rồi nói:

- tôi và Hoàng Minh sẽ chịu trách nhiệm. bà Lam nói rồi đưa cho cô gái một phong bì đựng đầy tiền: số tiền này cô cầm để nuôi nó đến khi nó sinh ra thì quay lại đây tôi sẽ trợ cấp thêm.

- tôi không cần, tôi chỉ đến đây để cho chồng cô biết ông ta có thêm một người con thôi. Nói rồi cô bước đi và đến 7 năm sau, Kin trở về và nói mẹ đã chết, từ đó Kin được đưa đi du học đến giờ.

Ngồi trong một góc tối Kin nhớ lại lời mẹ nói trước khi mất mà long xót xa:

- Vãn à, mẹ bị cha con hại, mẹ hận ông ta, con phải nhớ nhất định phải lật đổ Triệu gia, làm ông ta thảm bại.

- mẹ, con nhất định sẽ làm. Kin nói rồi mẹ anh mỉm cười và nhắm mắt: ME, ME ĐỪNG ĐI MÀ, ME. nói rồi Kin lau nước mắt: nhất định ông phải hối hận.

- mẹ, con đã có cách rồi, nhất định con sẽ cho ông ta hối hận. Kin lau nước mắt sau khi nhớ lại lời mẹ, đôi mắt màu hổ phách chứa đầy hận thù và oán hận.

- a lô, cô có phải Kỳ Mai?

- Đúng, là tôi.

- Tôi muốn gặp cô, 30 phút nữa tại quán cafe Mộng Mơ.
 - O , anh là....tút tut tut. Chưa kịp nói xong thì đã bị người kia tắt máy cái phụt.
- Quán Mộng Mơ (nghe tên chuối quá à)
- Kỳ Mai vừa bước vào thì thấy một cánh tay vẫy cô, cô ả bước đến cạnh rồi hỏi: anh là ai ?
- tôi là Kin, em trai Shinni. Kin nói.
 - Anh tìm tôi làm gì? ả ta nói.
 - Tôi có chuyện muốn bàn với cô. Kin nói rồi hai người nói với nhau điều gì đó rất lâu.
 - Tại sao tôi phải nghe anh ? anh là em của Shinni, tôi làm sao có thể tin anh được chứ? ả ta nghi hoặc.
 - Cô phải tin tôi, tôi cần gia tài Triệu Gia và cần trở thành đại ca của Sudden Death. Kin nói.
 - Được, tôi tin anh với một điều kiện đó là anh phải giết chết Hoàng Ngọc Hoài Phương. ả ta gian tà nói, Kỳ Hoa chị ả ta đã vô tình nghe được hết và thâm tâm cảm thấy làm như vậy có phần sai lầm nhưng cô cũng vắn im lặng suy nghĩ, phân vân không biết nên cho Kenny biết hay không ?
 - Ok. Kin nói rồi định bước đi nhưng lại quay người lại cảnh cáo Kỳ Mai: tôi nói cho cô biết, cô mà mềm lòng thì tính mạng khó giữ đấy.
- Kỳ Mai lúc đó thẩn thờ, người này thật chẳng tin người một chút được sao?

11. Chương 14 - 15

Trong lúc đó, ở một sân trường nào đó, có một cặp thầy trò kiêm vợ chồng nào đó vẫn thật vô tư :

- Triệu Vũ Hoàng Quân. Nó hét lên.
- Sao vậy vợ yêu ? anh nhẹ nhàng bước đến và cười mê hồn.
- Pup, sao anh cho em điểm 1. nó cầm quyển vở được chấm điểm 1 to tướng vào bài tập đập thẳng lên mặt anh.
- Không làm bài, 1 là đáng. Anh nhẹ nhàng cười gian tà.
- Hư không làm bài, ai chưa đến 8h đã lôi em lên giường, đến 2-3h sang mới cho em ngủ, tinh thần không có em lấy cái gì làm bài. HẢ? nó bắt măn.
- Hi, đó là nghĩa vụ mà. Anh cười.
- Nghĩa vụ này, pup, học không phải là nghĩa vụ hả ? pup pup pup..... nó cầm vở đánh tới tấp vào anh.
- Tha cho anh đi, ối, ám sát chồng à nhằm ám sát thầy giáo này, Á. Anh bị nó đuổi chạy té khói lên phòng hội đồng thử không ra hơi vậy mà người vợ kiêm học trò nào đó vẫn đủ hơi hét lớn : TỐI NAY VỀ ANH CHẾT VỚI EM, RA PHÒNG KHÁCH NGỦ. Nó hét và nhấn mạnh 4 từ cuối làm mặt ông chồng kiêm thầy giáo nào đó đen xì như Bao Thanh Thiên : vợ, em giỏi lắm.

Thế đó, họ vẫn vô tư, cảm thấy thật hạnh phúc và đôi khi hờn giận, họ quá lơ là số phận, họ không hề biết định mệnh đưa họ đến bên nhau bất chợt cũng có thể bất chợt đưa họ chia xa.

Chương 11 : Kế hoạch bắt đầu.

- Hoài Phương, đừng giận anh nữa mà. Anh năn nỉ nó.
- em ghét anh. Nó hét lên, hai người anh và nó trong phòng cãi nhau inh ỏi làm mọi người lo lắng không thôi.
- em..... Tình vỡ tan vì á a ài á a ài á ai, anh mất đi bao nhiêu niềm hy vọng, những ngày qua em chẳng ra em là ài á a ài á a ài á ai..... (Ai Ai Ai – La Thăng)

- alô, Kin à có gì không ? anh nghe máy nói.

- anh, đi đến bar cũ đi, em có chuyện muốn nói. Kin nói giọng hơi buồn.

- ưkm, anh đến ngay. Nói rồi anh với cái áo khoác vào : anh đi gặp Kin, về mình nói chuyện nha, bye vợ. nói rồi anh bước đi để cho nó ở lại tức không thôi : anh về biết tay em.

Một người nào đó vừa thành công quay qua cô gái ngồi bên cạnh nhoẻn miệng cười mờ ám.

- Kin. Anh bước vào bar và gọi Kin.

- anh ba. Kin cười.

- có chuyện gì vậy? anh ngồi xuống hỏi.

- anh, cho 1 ly rượu. Kin nói rồi quay qua anh nói tiếp: hôm nay giỗ mẹ em, uống vài ly nhé. Đấy mắt đờm buồn, Kin giờ ly rượu nói.

- ưkm. Nói rồi hết ly này đến ly khác họ uống đến khi say mềm:

- Kin à, anh thật sự quý em, em rất đẹp trai, dễ thương lại có đôi mắt giống anh, nghe anh nói này, dừng lại đi Kin à. Anh nhìn thẳng vào mắt Kin, mặc dù say nhưng rất thật làm Kin như tỉnh hẳn rượu nhưng rồi Kin cũng nhớ lại lời mẹ mình: nhất định không được mềm lòng. Kin tự nhủ thì thấy anh đã say đến bất tỉnh, anh gọi lên: Kỳ Mai. Sau đó mọi kế hoạch của họ đã diễn ra.

Sáng hôm sau anh tỉnh dậy đầu óc quay cuồng, loạn choạng định đứng dậy thì Kin chạy đến đỡ, sau đó hai người cùng về nhà.

Chiều đó khi nó đi học về thì thấy một bao thư là gửi cho nó, nó mở ra xem là một xấp ảnh, nước mắt nó cứ thế rơi thật nhiều nhưng nó lại quyết định giấu đi và tỏ ra bình thường bước vào nhà chỉ khác là nó không nói gì cả, làm anh tưởng nó giận mình.

- Anh Shinni, mình gặp nhau đi. Kỳ Mai ở đầu giấy bên kia nói.

- ở đâu? Anh nói rồi cô ả đọc địa chỉ, anh liền đến đó thì thấy Kin và ả Mai đang ở đó.

- Sao em ở đây? Anh hỏi Kin.

- Để anh xem cái này. Mai đưa tấm ảnh chụp anh và cô ả đang cùng nằm trên giường.

- Hai người muốn gì? Anh sững sờ nhìn ảnh.

- Bây giờ chị dâu chắc cũng biết rồi, anh muốn giải thích cho chị thì đồng ý giao tập đoàn Triệu Quân cho tôi cùng với chức vụ đại ca của Sudden Death, tôi sẽ giúp. Kin nói.

- Được. anh suy nghĩ một lúc rồi nói, sau một lúc gọi điện cho ai đó, sau khi sắp xếp thì nhìn Kin.

- Được rồi, mai em sẽ nói. Nói rồi Kin và ả Mai bước đi anh cũng về nhà, sang hôm sau họ vẫn đi học đi dạy bình thường nhưng nửa buổi thì nó bỏ học đi đâu mất, còn Ngọc Anh khi đang đi dạo qua một góc hẻm tối thì bỗng nghe thấy một chuyện động trời nên đã bám gót theo hai người đó.

- Gọi tôi ra đây làm gì? Nó bước đến một khu rừng rậm và nhìn thấy ả Mai đứng đó nên mới lên tiếng hỏi.

- Tôi đã là người của Shinni rồi, cô nên rời xa anh ấy đi. ả ta nói.

- Được, chỉ vậy thôi thì tôi đi. Nó nói rồi bước đi.

- Không có điều tốt đến vậy chứ. Nói rồi ả lấy ra cây súng chĩa về phía nó: bâng. tiếng nổ vang trời vang lên: NGỌC ANH. Nó hét lên.

- Đi đi, đi mau lên. Nói rồi cô đã ra đi mãi mãi, nuốt nước mắt nó chạy vội đi, nó báo cảnh sát và ngay sau đó ả Mai liền bị bắt.

Còn Kin thì muốn xử lý nốt Kenny cho nên đã gọi anh ra nói chuyện:

- Kenny, tôi muốn anh rời bang. Kin nói.

- Kenny, không được. Nhi ở bên cạnh nói.

- Cô câm miệng. nói rồi Kin cầm khẩu súng bắn Nhi, Kenny ôm lấy Nhi tránh nó và rồi hai người đều lăn xuống vực sâu.

Sau khi nghe tin mật báo, nó và anh gần như ngã quỵ ngay đêm hôm đó nó đã quyết định rời đi, nhìn anh nước mắt nó rơi nó ghi lại một bức thư rồi ra đi, rời khỏi nơi nó đã mất đi rất nhiều thứ.

Sớm dậy, anh đã nhận ra nó đã ra đi, anh mở bức thư ra đọc:

Hoàng Quân, trong vài ngày em đã mất đi quá nhiều thứ, mất đi Eun Joong, mất đi anh hai, mất đi cả trái tim mà anh nói là thuần khiết nhất cho nên hãy cho em thời gian, em sẽ trở về.

Anh khóc, anh nhớ nó, anh yêu nó nhiều lắm mà không kịp nói ra, từ ngày nó đi anh suy sụp hẳn còn Kin thì cứ tưởng mình là cao nhất là chủ tịch Triệu Quân, là đại ca Sudden Death cho nên cao ngạo, không coi ai ra gì còn ở một nơi nào đó có một cặp đôi sống thật hạnh phúc, anh trong một lần dạo chơi ở sườn núi đã vô tình gặp họ, đó chính là Kenny và Nhi, họ đã yêu nhau và sống chung với nhau sau khi thoát khỏi cái chết, anh cũng ở đó cùng họ luôn nhưng anh suy sụp hẳn đi, người gây hẳn đi làm cho hai người kia cũng vô cùng sầu não.

Thoáng cái đã một năm trôi qua, nó bây giờ là tổng giám đốc của Q&P do nó tự tay dựng lên Q&P là chữ đầu của hai từ nào đó.

Nó hôm nay trở về để giải quyết hết mọi việc:

- Kin, cậu nên thay đổi đi. Nó nhìn Kin nói.

- Thay gì chứ, hừ. Kin khinh khỉnh.

- Cậu là người đứng sau Kỳ Mai. Nó nói giọng lạnh tanh.

- Đúng, thì sao ? Kin nói.

- Cậu sẽ bị trừng trị. Nó nói rồi bước đi, nó lôi trong túi ra một cái máy, mở ra nó đã hoàn toàn phát lại cuộc nói chuyện vừa rồi, lái xe thẳng đến sở cảnh sát sau đó nó đến Sudden Death:

- Thủ Lĩnh. Đồng loạt bon họ cúi chào nữ thủ lĩnh sau rèm che, đúng lúc Kin đến: thủ lĩnh là sao? Hẳn ta thắc mắc.

- Là thủ lĩnh tối cao của Sudden Death. Một tên lên tiếng.

- Không phải là ta là cao nhất sao? Kin nói.

- Người quá mơ tưởng rồi. Kenny từ đâu xuất hiện nói, đi bên cạnh là Nhi.

- Anh hai, Eun Joong. Nó chạy ra ôm hai người khóc nức nở, Kin lúc đó giật mình khi nhìn thấy nó, sau khi nghe hai người kể đầu đuôi cho nó, ánh mắt lạnh lùng quay qua Kin : Danny, Suly bắt hẳn lại. nó lạnh lùng ra lệnh, và rồi kèn cảnh sát kêu inh ỏi, Kin bị bắt đi và nó cũng cười mãn nguyện.

- đúng rồi, Hoàng Quân.... Nó nói đến đây thì Nhi nói chen vào : đi theo tụi t. nói rồi bọn họ bước đi, trên đường đi nghe hai người họ kể về chuyện của cả ba, nó khóc rất nhiều, nó đã nợ Hoàng Quân quá nhiều.

- Hoàng Quân. Nó hét lên khi nhìn thấy anh.

- Phương. Anh xúc động, hai người chạy lại ôm lấy nhau khóc nức nở.

- Xin lỗi ông xã, em hại anh rồi. nó khóc nức nở.

- Không sao đâu, phương à, anh nhớ em, anh yêu em nhiều lắm. anh xúc động ôm nó, nói hết bao tâm tư bằng 3 chữ ngắn gọn, họ ôm nhau hạnh phúc, ở ngay cạnh đó, Kenny và Nhi cũng ôm nhau hạnh phúc.

Kỳ Mai và Kin đã bị trừng trị một người chết, một người tù 5 năm, và anh và nó cũng được ở bên nhau còn cả Nhi và Kenny nữa.

12. Chương 16 - Phiên Ngoại

Phiên ngoại 1: con với chả cái, biển!

Năm nay con trai của anh và nó, Triệu Hoàng Thiên Đức vừa tròn 6 tuổi và con gái anh và nó, Triệu Hoàng Thiên Nhi được 2 tuổi, họ đang sống một cuộc sống hạnh phúc, mọi chuyện phải nói khi Thiên Đức vừa tròn 3 tuổi.

Một cặp vợ chồng ở trong một căn phòng đang chuẩn bị....

- Phương, sinh cho anh thêm một đứa nữa nhé. Anh hôn nhẹ nó.
- dạ. nó nhẹ đáp, hai người say đắm hôn nhau đúng lúc tay anh luồn xuống áo nó thì “cạch” cánh cửa bỗng mở toang : mẹ ơi, ngủ với con. Tiếng nói non nớt vang lên hai người vội buông nhau ra, nó tiến đến cạnh con ôn nhu hỏi : sao vậy con ?
- dạ con muốn mẹ ngủ với.... bé con chưa nói hết thì ăn gọn một ánh mắt hung ác của papa thân yêu, bé con liền lách ra khỏi mẹ nhìn cha chần chối.
- sao vậy con. Papa thân yêu của bé con cười cười nhìn nó ý nói : con thử nói thêm chữ ‘con’ coi. Bé con hiểu ý ngây thơ nghiêng đầu : con muốn mẹ ngủ với ba. Sau đó chuồn mất tăm.
- anh dọa con. Nó nhìn anh nũng nịu.
- anh đâu có. Anh tiến đến gần nó, ôm nó vào lòng và hôn nó tay còn lại đẩy cửa phòng đóng lại. (t//g’ : vì mình chạy theo bé Đức chưa kịp vô đã bị cửa đập vào mặt, mọi chuyện như thế nào nữa thì các bạn tự tưởng tượng)

Sáng hôm sau :

- mẹ. tiếng non nớt của bé con Thiên Đức vang lên.
- con trai, sao vậy ? nó ôn nhu.
- mẹ sinh em cho con. Bé con ngây thơ nói.
- ưm, vậy thì con không được đòi ngủ với mẹ hay vào phòng mẹ lúc nửa đêm thì con sẽ có em. Anh tà mị nói.
- con biết rồi, con hứa. bé con nhảy tung tung, nó sắp có em rồi.
- ưm, con trai ngoan. Anh xoa đầu bé, nhìn nó âu yếm rồi xách cặp đi làm.

Trưa:

- Phương, con nói muốn có em. Anh mờ ám nói.
- dạ. nói rồi 2 người lại chuẩn bị.... thì ‘cạch’ cửa lại bị mở ra.
- ba, mẹ em của con đâu. Bé con ngây thơ nói, hai người buông nhau ra, anh tức đến xì khói gần giọng: không anh em gì nữa, con với chả cái, biển!

Rất cục bé Thiên Nhi nhà ta cũng vẫn ngây thơ chui ra từ bụng nó.

Phiên ngoại 2: Phỏng vấn.

Bây giờ nó đang mang thai được 9 tháng nhưng bí bách thời gian t/g’ liền phải mở buổi phỏng vấn gấp:

t/g’ (mình xưng là Jenny ha): cho hỏi tên của..... (chưa kịp nói hết thì bị chen ngang).

Nó: bà không nhớ nổi tên tôi hả.

Anh: bà là người viết truyện đó.

Jenny (bất mãn hét): cắt, tôi hỏi tên đứa bé trong bụng nó mà.

Nó: hihi

Anh: Thiên Nhi.

Jenny (mắt long lanh): em chồng tôi cũng tên vậy.

Nó: nói đùa, bà mới 16 tuổi.

Jenny (bĩu môi): em của người yêu.

Câu hỏi thứ 2: đêm tân hôn hai người có cảm giác gì?

Nó: rốt cuộc bạn muốn tôi đem bạn chặt chân hay chặt tay? (ngủ 1 lúc nó nói tiếp) thực ra thì là tôi thấy ngạt thở.

Jenny: what?

Nó: thì bà viết cho Hoàng Quân ôm tôi ngủ đến sáng, tắt nhiên ngạt thở rồi.

Anh: không có.

Câu hỏi thứ 3: một ngày hai người làm chuyện ấy mấy lần?

Nó: không biết cô muốn chết hay 1 nhất chết luôn.

Anh: hai câu đó có khác nhau sao.

Nó (ngây thơ): T.Ố.I N.A.Y A.N.H R.A P.H.Ồ.N.G K.H.Á.C.H

Jenny: có vẻ hai người này còn đấu mắt dài dài cho nên tác giả liệt kê ưkm một ngày họ nhau khoảng trên 20 lần.

Một bạn nhỏ tò mò: Là gì vậy?

t/g': hôn đó hề hề.

Câu 4 : hai người đi du lịch ở những nơi nào rồi ?

Nó : không nhớ.

Anh : không biết.

Jenny : giờ ạ, quá khứ oiiiiiiiiii. Rồi cầm điều khiển bật chương trình.

Nó : quá khứ là cái gì của bạn ?

Jenny : là một đồng video quay lên.

Nó và anh ngất không cần bàn cãi

Quá Khứ :

- Anh ơi mình đi du lịch đi nha, mình đi mỹ này, anh này trung Quốc này..... còn rất nhiều nơi nữa hihi. Nó ôm anh tuôn 1 tràng.

- Anh muốn đi một nơi trước. anh nói.

- Nơi nào vậy ? nó ngây thơ.

- Âm phủ, nếu em muốn đi hết những nơi đó đồng nghĩa với việc muốn anh đi đến kiệt sức mà chết vậy anh chết trước luôn. Anh cười.

- anh chết luôn đi. Nó cầm gối đập thẳng vào mặt anh.

Rốt cục hai người họ cũng đi hết một nửa địa điểm.

Hiện tại :

Jenny : haha xem hai người giấu tôi được bao nhiêu lần.

Câu 5 : nó có đứa con này khi nào ?

Nó : mắc gì tôi phải nói.

Anh : không nhớ.

Jenny : quá khứ thân thương oiiiiiiiiiii.

Nó : quá khứ là bạn trai cô hay sao vậy ?

Jenny : người yêu tôi đẹp trai lắm nhưng hông có phải tên quá khứ.

Anh (nhanh tay giựt điều khiển) : haha hết phét.

Jenny (móc trong túi ra cái khác) : đúng lúc cái đó hết pin hà hà hà.

Quá khứ :

-anh à, em có thai rồi. nó chạy vào phòng thấy anh nó hét lên vui mừng.

-Ukm. Anh đang mải làm việc không để ý ukm cho qua chuyện.

-Anh à, anh thích con trai hay con gái. Nó hí hửng.

-Con nào cũng là con. Anh hững hờ.

Nó buông anh chạy ra ngoài, lên mạng tìm kiếm tên hay cho bé. 1 lúc sau anh làm việc xong đi ra ngoài nhìn vợ mình đang tìm tên cho bé, anh ôm nhẹ nó hỏi : Eun Joong có thai à ?

Nó quay qua nhìn anh nhăn mặt, bất mãn nói : anh vừa rồi nghe em nói gì không ?

-ukm em nói em có thai, sao ? anh ngây thơ.

-Đúng em có thai, là có thai đó. Nó hét lên.

-Há, em, em có thai trời ơi vậy anh sắp làm cha rồi hahaha. Anh cười như thằng điên.

Rất cục khi bé con ra đời anh liền thấy phiền phức.

Hiện tại : nó đang kêu đau bụng rất cục là nó đã sinh bé Thiên Nhi và cuộc phỏng vấn đành ngậm ngùi khép lại hahahuhu.

Những kẻ phiền toái nhất trái đất : rốt cuộc bà khóc hay cười.

Jenny : vừa khóc vừa cười.

Những kẻ hay nói móc : ăn 10 bãi phân haha. Jenny : cấp cứu cấp cứu. rồi ngắt và vào bệnh viện cùng lúc với nó, lâu lâu t/g' sang hỏi nó vài vấn đề rốt cục là ở viện 1 tháng thì cấp cứu lấy 30 ngày

Phiên ngoại 3 : kết thúc hạnh phúc và ngọt ngào

Ngày hôm nay là sinh nhật của bé Thiên Nhi và bé Lân Thiên con của Kỳ Hoa và chồng cô ấy, sau khi Kỳ Mai bị tử hình họ đã làm hoà với nhau.

-tôi muốn Thiên Nhi và Lân Thiên lập hôn ước. anh nói.

-Ok. Cả đám đồng thanh.

Kết quả hôn ước là: Thiên Nhi – Lân Thiên.

Thiên Vũ (con của Kin) – Anh Hạ (con của Nhi và Kenny).

Hương Mai (con của Danny) – Thiên Kỳ (con thứ 2 của Kin)

Vũ Ngọc (con của Suly) – Hoàng Anh (con của Mỹ Vân)

Rốt cục vẫn thừa ra vài bé:

Anh và nó có hai đứa con là Thiên Đức và Thiên nhi (Thiên Đức bị thừa)

Nhi và Kenny có 2 bé sinh đôi Anh Hạ và Anh Thư rốt cục vẫn thừa.

t/g' bày kế: cho Thiên Đức và Anh thư lấy nhau.

Nó: haha hay đó.

t/g': haha cô thật ngu, cho 2 đứa lấy nhau thì loạn hết huyết thống à haha.

Nó (đập tác giả bầm dập): cho chết.

t/g': gọi dùm cấp cứu với.

vậy là họ đã hạnh phúc bên nhau, chuyện tình sau này của các bé con thì tôi không biết thế nào, tôi cũng chịu, chỉ biết họ sẽ không thể xa nhau nữa, định mệnh không chia cách họ nữa và họ sẽ không hạnh phúc nữa ý lộn là không thể không hạnh phúc nữa.

Nó ngồi một nơi nào đó ôm lấy anh cùng các con của mình mỉm cười hạnh phúc, nó chắc chắn rằng bây giờ nó là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thay-giao-sao-thay-lai-la-chong-cua-em>